

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

9. KVĚTNA 2004

Z obsahu:

Neochvějná důvěra v Boha

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
21. dubna 2004
- strana 2 -

Matka všech lidí, především věřících

Prof. Jean-Pierre Torrell OP
- strana 4 -

Věrná společnice

Maria ve filmu
„Umučení Krista“
- strana 5 -

Maria - požehnaná mezi ženami

Jo Croissant
- strana 6 -

Proč vadí Gibson modernistům

Komentář Gerharda
Gronauera
- strana 7 -

„Heretické Krédo“

Stefano M. Paci
- strana 8 -

Vidění Kateřiny

Emmerichové
Vidění o boji
a vítězství Církve
- strana 10 -

Znamení křesťanské životní síly

44 novokněží mezi
Legionáři Krista
- strana 13 -

Panna Maria, Královna rodin (r. 1590, Makow Podhalanski, Krakov, Polsko)

Neochvějná důvěra v Boha

Žalm 26 z nešpor ve středu prvního týdne

Naše putování napříč nešporami dnes nazvuje na žalm 26, který liturgie rozděluje na dva různé úryvky. Nyní budeme sledovat první část tohoto poetického a duchovního díptychu (srov. v. 1-6), který má za základ síónský chrám, sídlo izraelského kultu. Žalmista totiž hovoří výslovně o Hospodinově domě a o chrámu (v. 4), stánku, úkrytu, stanu (srov. v. 5-6). V hebrejském originálu ovšem tyto termíny označují přesněji „svatostánek“ a „stan“, tedy srdce samotného chrámu, kde se Pán zjevuje svou přítomností a svým slovem. Připomíná se také síónská skála (srov. v. 5), místo bezpečí a útočiště, a je tu také narážka na slavení děkovné oběti.

Je-li tedy liturgie duchovní atmosférou, do které je žalm ponořen, vedoucí nití modlitby je důvěra v Boha, ať už přes den v radosti nebo v době strachu.

Obraz nepřátel

První část žalmu, o které rozjímáme, je poznamenaná velkým klidem, opřena o důvěru v Boha v temném dnu útoku zločinců. Obrazy použité na popis těchto protivníků, kteří jsou znamením zla zamořujícího dějiny, jsou dvojího druhu. Na jedné straně jako by šlo o obraz divokého honu: zločinci jsou jako šelmy, které se přibližují, aby chytily svou kořist a hryzaly z ní maso, ale klopytají a klesají (srov. v. 2). Na druhé straně je zde symbol vojenského rázu, útok, který podniká ozbrojená tlupa: je to bitva, která propuká s prudkostí a rozsévá hrůzu a smrt (srov. v. 3).

Nepohodlný příklad

Život věřícího je často vystaven napětím a krizím, někdy také odmítání a dokonce pronásledování. Chování spravedlivého člověka probouzí nevoli, protože působí jako výtky v konfrontaci s mocnými a zvrácenými. Poznávají to nekompromisně bezbožníci, jak to popisuje Kniha moudrosti: Stal se obžalobou našeho smýšlení, je nám na obtíž, jen když máme na něho pohledět, protože jeho život se nepodobá životu těch druhých a jeho chování je zcela odlišné (Mdr 2,14-15).

Věřící si je vědom, že zásadovost vytváří izolovanost a dokonce vyvolává pohrdání a nepřátelství ve společnosti, která si volí jako svůj prapor osobní prospěch, vnější úspěch, bohatství a nespoutanou rozkoš. Nicméně on není sám a jeho srdce si zachovává udivující vnitřní pokoj, protože, jak říká skvělá „antifona“, která žalm uvádí, Hospo-

din je mé světlo a má spása, Hospodin je záštita života spravedlivého (Ž 26,1). Ustavičně opakuje: Koho bych se bál... Před kým bych se trásl? ... Nevydělá se mé srdce..., jsem pln důvěry (v. 1.3).

„Kdo proti nám?“

Zdá se, jako bychom slyšeli hlas sv. Pavla, který říká: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? (Řim 8, 31). Ale vnitřní klid, síla ducha a pokoj jsou dary, které obdržíme, když se utíkáme do chrámu, ať už se uchýlíme k osobní nebo společné modlitbě.

Prosebník se totiž svěřuje do Boží náruče a jeho vize je vyjádřena také v jiném žalmu (srov. 22,6): Přebývat v Hospodinově domě po všechny dny mého života. Tam může požívat Hospodinovu něhu (Ž 26,4), rozjímat a obdivovat božské tajemství, účastnit se svátostné liturgie a pozvedat svou chválu k Bohu osvoboditeli (srov. v. 6). Hospodin vytvoří kolem svého věrného horizont pokoje, který zanechá venku všechn lomož zla. Společenství s Bohem je pramenem ja-

su, radosti, klidu; je to jako vstoupit do oázy světla a lásky.

Modlitba v pokušení

Vyslechněme nyní jako pečeť naší úvahy slova Izaiáše, mnicha syrského původu, který žil v egyptské poušti a zemřel v Gaze kolem roku 491. Ve svém Asketikon aplikuje náš žalm na modlitbu v pokušení: „Jestliže vidíme, že nás obkličují nepřátelé se svou prohnalostí, tj. s rozmrzelostí, ať už oslabují naši duši v rozkoši, ať už proto, že nemůžeme udržet náš hněv proti bližnímu, když jedná proti svým povinnostem, nebo zatěžují naše oči, aby je přivedli k žádostivosti, nebo nás chtějí svést, abychom okusili rozkoši hrdla, když nám slovo bližního činí jakoby jedem, když nás nabádají, abychom bagatelizovali slova druhého, jestliže nás navádějí, abychom rozlišovali mezi bratry a říkají: ‚Ti jsou dobří a ten je zlý.‘ Jestliže tedy všechny tyto věci nás oklopují, neztrácejme odvalu, ale volejme raději jako David se srdcem pevným a říkejme: ‚Hospodine, záštito mého života!‘ (Ž 26,1)“ (Recueil ascétique, Bellefontaine 1976, s. 211).

*Bolletino Vaticano 21. 4. 2004
Mezititulky redakce Světla*

EDITORIAL

Kdo tento měsíc projíždí v podvečer polským venkovem, může se setkat i v každém všedním den se zástupy lidí, bíle oděných družiček, jak se scházejí do chrámů nebo ke kaplím pod širým nebem na májové pobožnosti. Byly doby, kdy tomu tak bylo i u nás, ale jak by řekli mluvčí současné avantgardy, z toho jsme už vyrostli. Je ovšem otázka, zda se tak stalo k našemu prospěchu, nebo spíše k naší škodě. Aniž bychom si to připouštěli, souběžně s tím jsme odrůstali i jiným věcem, které nám nejdříve dlouho nechyběly, ale jejich uprázdňené místo zaujaly jiné, které nám nyní dělají den ze dne větší starosti a se kterými si naše společnost pouze svými lidskými, jakkoliv moderními, prostředky nedokáže poradit. Seznam je obecně známý. Trvá to ovšem někdy dosti dlouho, než si uvědomíme, jak hluboce všechno souvisí se vším. Všechno to nedobré má jednoho společného jmenovatele, a tím je hluboce zakořeněné sobectví. Jeho nejabsurdnějším projevem je „legální“ vraždění dětí přímo v mateřském lůně. Není to do očí bijící, že národy, které vymírají biologicky, vymírají i nábožensky? V nejpokrokovější limbur-

ské diecézi v Německu bydlel loni v květnu ve velké moderní budově semináře jeden biskup a jeden seminarista.

Začali jsme opět slavit Den matek. Oslava mateřství je však současně oslavou dětství. Všechno to krásné a povznášející, čím umělci všeho druhu vzdali hold matce a jejím charakteristickým rysům, vyplývá z jejího poslání dát život a lidskou tvář novému člověku. Mateřské vlastnosti ženy souvisejí s jejím vztahem k dítěti a tomu odpovídá opět vztah dítěte k matce. Na jedné straně je to matčino nezištné sebe-darování a sebeobětování, na druhé straně závislost dítěte, které přichází na svět a dlouho zůstává zcela bezmocné a v této své bezmocnosti se s bezvýhradnou důvěrou odevzdává své matce. Na realizaci tohoto vztahu závisí bezprostředně život, zdraví a vývoj dítěte a ve svém důsledku i další existence lidského rodu. Nezbytným životodárným prostředím pro realizaci tohoto vzájemného vztahu je něžná vzájemná láska, která je podporována i instinktivně, tedy samou přírodou. Sobectví je proti přirozenosti.

Pokračování na str. 6

Oslava Syna člověka

*Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle*

**Nové přikázání vám dávám,
abyste se navzájem milovali.**

Jestliže tě pohled na dnešní svět naplňuje smutkem, je pro to jistě mnoho důvodů. Ale tento smutek se nesmí stát neplodným zdrojem malomyslnosti. Utiš své srdce a obrať jeho pozornost k Bohu. Právě proto, že dobře ví, co tě tíží, chce ti dnes ukázat svá vznešená tajemství, která jsou klíčem k proměně světa. Apoštol Jan tě zve k sobě, aby tě přesvědčil, že to, o čem píše v závěru své knihy Zjevení, není jen útěcha pohledu na vzdálenou budoucnost, nýbrž aktuální projekt Božího království, o které je třeba usilovat již nyní a na jehož uskutečnění se máš ze všech sil aktivně podílet. Zdá se ti to obtížné nebo dokonce nemožné? Za přispění Ducha Svatého se vrať do Večeřadla k Poslední večeři. Právě se u stolu uvolnilo jedno místo, protože zrádce už odešel. Využij tak příležitosti seznámit se s tajemstvím, v čem spočívá podstata *nového nebe*.

Ježíš ti chce odhalit zcela novou Boží tvář. Ačkoliv Bůh všechno, co dělá, dělá z čistě lásky, tuto lásku jako by překrývala oslnující záře jeho moci a velebnosti. Zjevoval se zatím v hořícím keři, ohnivém sloupu či vichru a hromu. Nyní se však Bůh zjevuje tak, že pokorně pokleká k člověku, aby mu umyl nohy. Kdysi sesílal manu a koroptve, ale dosud nikdy nedal svému lidu za pokrm své tělo. Napojil ho vodou, kterou vyvedl ze skály, nikoliv však svou krví. Stvořil svět a v něm všechno živé, ale nyní přichází čas, kdy vydá svůj vlastní život, aby ti, kteří svou vinou propadli smrti, *měli život a měli ho v hojnosti*. Mojžíš musel odložit obuv a zastřít svou tvář. Nyní však sedí Bůh se svými u jednoho stolu. Není to opravdové *nové nebe* a s ním dosud nepoznaná tvář Boha, jehož jméno se teprve nyní opravdu naplňuje – *Emanuel Bůh s námi?* Už jen *krátký čas* a Boží Syn svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním zajistí a potvrdí příchod opravdu **nové doby**, kdy už Bůh nebude ohromovat svou nekonečnou mocí, ale svou **podmaňující láskou**, která si vynalezla nové, opravdu božské způsoby, jak *přebývat mezi lidmi*.

Je však současně zapotřebí, abys i ty změnil svůj způsob, jak přebývat s Bohem. Ježíš chce tebe i všechny lidi dobré vůle učinit svými spolupracovníky při přeměně světa na *novou zemi*. Ten způsob přitom není jiný, než jaký používá sám Bůh. Je jen zapotře-

bi, abychom ho od Boha převzali: *abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás*. To je obsah a smysl jeho *nového přikázání*. Ježíš nám ukládá lásku podle svého vzoru: musí to být láska tak opravdová, aby se stala přímo nápadným, charakteristickým znamením *nové země*.

Jak nás Ježíš *miloval*? Jeho láska je zcela jiná než ta, o které mluví svět. Ježíšova láska nepřichází jako odpověď na projevenou pozornost, příjemnost, přízeň, na vznanou lásku. Ježíšova láska je dokonale vstřícná, vystupuje jako první, ničím nepodmíněná, nezištná nabídka, která chce svou dokonalou vlastní obětí připravit a uschopnit k lásce toho, kdo ještě vůbec nemiluje. Je to láska božsky přímo marnotratná, která je ochotna zasít třeba miliony zrněk v ocekávání, že alespoň jedno padne do úrodné půdy, vzejde a přinese úrodu. Je to láska, která miluje až *do krajnosti*, láska, která miluje i ty, od kterých se nejen nedočká žádné odpovědi, ale naopak nepřátelství, protože pro opravdovou lásku je *blaženější dávat než brát*.

Právě takovou láskou se vyznačuje *Boží přebývání mezi lidmi*. Vstřícnost Boží lásky poznáváš z toho, že Pán sám v nejvyšší míře uskutečnil to, co žádá od nás. Miloval nás, ještě když jsme byli jeho nepřátelé, činil nám dobře, i když jsme ho nemilovali a uráželi. Kdyby si nás nemilující nezamiloval Bůh jako první, co by s námi bylo? Jak bychom mohli změnit svůj osud? Proto i pro nás je to jediná cesta, jak změnit svět. Jen láska, která se zaměří na to, co je nepřátelské, nemilující, studené, tvrdé a nevděčné, může zahřát, změnit kámen v maso, zapálit vyhaslý plamen, ukázat lidem *nové nebe*, novou Boží tvář, aby zatoužili po *nové zemi*.

Dej se Ježíši k dispozici jako nástroj jeho uzdravující lásky. Má-li tvoje láska uzdravovat, zaměř se na ty, kteří nejvíce potřebují uzdravení. To jsou ti, kteří se ti lidsky jeví jako nejméně láskyhodní, kteří nejen že nepřitahují, ale přímo odpuzují. Otevři se právě především tímto směrem. Rána nikdy není krásná, příjemná, přitažlivá, a přece právě ona potřebuje laskavou a něžnou ruku, která by ji citlivě ošetřila. To, co ti u bližních připadá ošklivé, cos dosud pokládal za dostatečný důvod, aby ses od nich odvrátil anebo se dokonce proti nim zatvrdil, to je to, co čeká na hojivý obvaz tvé lásky. Začni se na ně usmívat nejdříve alespoň uvnitř svého srdce a pokračuj v tom, dokud ti úsměv ze srdce nevstoupí do očí. Neříkej, že je to nemožné. Vždyť to nejsi ty, kdo léčí. Jsi pouze nástroj Lásky. Je to Ježíš, koho máš při-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 14,21b-27

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikonia a do Antiochie. Utrvzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2. čtení – Zj 21,1-5a

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí; nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“

A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“

Evangelium – Jan 13,31-33a.34-35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví.“

Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

nášet zraněným a pošlapaným srdcím. Je-li ti z toho zpočátku smutno, je to proto, že i ty máš v sobě rány, které potřebují jeho lék. Dodej si odvahy. Lékař chce spolu s tvým bližním uzdravit i tebe. Nevyhýbej se tomu proto, že to nejdříve bolí. Nejvíce bolí bolest, které odporuješ. *Do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme*. Pros Pána, aby tě naučil přijímat bolest tak, jak ji přijímal on, a poznáš, že bolest má i odvrácenou tvář. On sám *setře každou slzu z tvých očí*.

Bratr Amadeus

Matka všech lidí, především věřících

Při pozorném čtení textu *Lumen gentium* zjistíme, že se zde rozlišují dvě etapy Mariina mateřství: pozemská a nebeská. O první etapě pojednává oddíl 61. Všechno, co se zde říká, se vztahuje na Mariin minulý život, proto se zde všude používá také gramaticky minulý čas: „...proto se stala naší Matkou v řádu milosti.“

Abychom to pochopili, musíme se pokusit o vysvětlení sociálního a spásnosného aspektu Mariina mateřství.

Všeobecné mateřství

Když zde hovoříme o sociálním dosahu Mariina mateřství, znamená to, že vztah vtěleného Slova k jeho Matce nelze redukovat pouze na soukromý aspekt vztahu mezi dvěma osobami. V teologické úvaze o tom, co se v tomto zvěstování – vtělení událo (pro Marii zvěstování, pro Slovo vtělení), nemůžeme se omezit na tyto dvě osoby, abychom toto tajemství nezkreslili. Ve skutečnosti zde Bůh položil první základ nové a konečné smlouvy. Maria zplodí Slovo v řádu přirozenosti jako příslušníka lidského rodu, Slovo pak zařazuje Marii do řádu milosti. To je ona obdivuhodná výměna, kterou opěvuje vánoční liturgie.

V okamžiku, kdy Maria počala vtělené Slovo, je tím již založena Církev, i když zatím tajemným a neúplným způsobem: Církev totiž již zde získala svůj nejdůležitější úd, Hlavu, a svého nejpřednějšího člena, Marii: tedy Vykupitele a první vykoupenu. O slavnosti Zvěstování modlí se Církev nad dary: „Tvá Církev poznává, že vtělením tvého Syna byl dán základ jejího života.“

Když zvážíme jedinečnost těchto dvou osob, znamenají Ježíš a Maria více než jen sebe samy, mnohem více než pouhé společenství Syna a Matky: oni vytvářejí jádro společenství Boha – Vykupitele a vykoupěného

lidstva, takže všichni, kteří pak budou skrze křest začleněni do tohoto společenství, stanou se mystickým způsobem druhým Kristem a adoptivními dětmi nebeského Otce a stejně tak i dětmi své Matky Marie.

Nejsme pro Ježíše nějakými cizinci, nýbrž bratry a sestrami a dokonce ještě více, jsme údy jeho těla. Proto jsme nejen adoptivními dětmi Mariinými, nýbrž jako na naroubované údy Kristovy vztahuje se její mateřství plně a „beze švu“ také na nás.

Zárodečné budoucí mateřství

Od okamžiku, kdy se Maria stává Matkou Kristovou, nabývá Maria pro budoucí časy jako v zárodku vlastnost stát se Matkou budoucích údů jeho mystického těla. Tato vlastnost je potvrzována stále více celým jejím životem a dosahuje svého naplnění pod křížem. Pro své spo-

luutpení (v tom nejsilnějším slova smyslu) získává Mariino mateřství spásnosnou dimenzi, tzn. Maria má podíl a spoluúčast na vykupitelském aktu svého Syna.

Souběžně s Ježíšem v závislosti na něm, který v naplnění aktu lásky a obětování svého života získává svým přátelům plnost svých zásluh, dosahuje Maria plnost svého milostiplného určení, proto ona sama svého Syna obětuje za nás, a to z lásky k Otci a k nám. Na tomto místě musíme ještě jednou poukázat na to, co jsme řekli již o procesu mateřství, který nebyl dokončen úkonem zrození, nýbrž vyžadoval také konečné odloučení a bolestné dozrání: Ježíš z kříže sám vyhlašuje její mateřské poslání vůči učedníkovi.

Neříkáme to z pouhé zbožnosti nebo jako teologickou nauku, nýbrž prožíváme to jako Bo-

ží zjevení. Na konci encykliky *Mystici Corporis* v klasické formulaci píše Pius XII.:

„Maria porodila Ježíše, který již v jejím mateřském lůně... byl oděn důstojností Hlavy své Círve... Avšak pod křížem se ta, která byla již tělesnou Matkou naší Hlavy, stala duchovním způsobem Matkou všech jeho údů.“

Stále trvajícím mateřství

Toto potenciální mateřství se stává skutečným pro každého, kdo přijal skrze křest milost stát se Božím dítětem. Maria tak vstupuje do druhé fáze svého mateřského poslání: „Mariino mateřství v plánu milosti trvá neustále od okamžiku souhlasu... až do věčného dovršení spásy všech vyvolených“ (LG 62). Maria se po svém nanebevzetí nevdala svého spásného úkolu, nýbrž pokračuje v něm: „Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a v nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti“ (tamtéž).

Pavel VI. říká, že tak činí především dvěma způsoby: přímluvou a příkladem.

Koncil hovoří, že „nám nadále získává dary věčné spásy svými mnohostrannými přímluvami.“ Čím se především vyznačují její přímluvy? Jsou zde dva aspekty: její přímluvy mají univerzální charakter: děje se tak na základě jejího plného poznání a lásky k lidem. Dále je to nesmírná účinnost její přímluvy.

Žádná přímluva svatých včetně Panny Marie nemá větší působnost, než jakou jí uděluje Bůh. Posledním cílem přímluvy není změnit Boží vůli, nýbrž naplnit ji. Proto nejvíce účinná je ta přímluva, která, pokud jde o lidstvo, sleduje nejdokonalejším způsobem Boží vůli. Vedle modlitby Ježíšovy je nejdokonalejší modlitbou modlitba svaté Panny, která vždy nejdokonaleji ze všech tvorů naplňovala Boží vůli. Pro-

Jacobello (1394-1439): Matka milosrdenství, Benátky

to věřící katolíci přisuzovali přímluvě Panny Marie vždy tu největší účinnost.

Maria je Matkou všech lidí

Koncil říká o Marii, že je „Matkou všech lidí, zvláště věřících.“ Jak je možno zdůvodnit, že je Matkou všech? Jak jsme již uvedli, v Mariině lůně se uskutečnila svatba Boha s lidstvem. Tím, že Maria porodila Bohočlověka, stala se matkou nového stvoření. Aniž by to ještě přesně věděla, svou shodou s Boží vůlí se stala Matkou všech, kteří jsou povoláni, aby se stali údy jejího Syna a Božími dětmi. Boží plán spásy se týká všech lidí, protože všichni jsou povoláni, aby se stali údy Kristova těla. Toto mateřství se stává realitou, když člověk na základě dobrovolného rozhodnutí přijímá křest. Explicitně se to týká především křesťanů katolíků a pravoslavných, implicitně i těch, kteří stojí opodál a nepřijímají ve svém vědomí toto mateřství. Maria ovšem není proto méně jejich Matkou.

Matka hříšníků

Jak je to s těmi, kteří nejsou ve stavu milosti, ať už jde o křesťany či nekřesťany? I pro ně je Mariino mateřství realitou. Jestliže totiž svazek mezi ní a lidmi existoval již předtím, než získali milost, nezmezí tím, že milost ztratí. Rozhodně není možno říct, že by se Maria starala méně o ty, kteří jsou hříšníci nebo stojí opodál. Církev nás vybízí k modlitbě i za ty, kteří dosud Boha nebo Krista neznají. Když tak činíme, jistě jednáme podle Božího Srdce. „Nepřišel jsem povolovat spravedlivé, ale hříšníky,“ říká Pán. „Není třeba znát ji, aby ona znala nás“ (M. J. Nicolas). Pro věřící se jedná o uznávané mateřství, těm, kteří ji neznají, zbývá úkol je objevit a přijmout.

Matka a Prostřednice

Titul Prostřednice všech milostí byl překvapivě často použit i na Koncilu, neboť našel u teologů 20. století značné přijetí.

K Matce Boží Prostřednici se modlili papežové již od 12. století až po Pia XII.

Asi 100 koncilních otců usilovalo, aby se tomuto titulu dostalo přímo dogmatického uznání. 200 biskupů se naopak stavělo proti. Jejich důvody? Svátý Pavel hovoří o tom, že máme jen jednoho Prostředníka mezi Bohem a lidmi. Mluví se také o tom, že by přinesl obtíže pro ekumenismus. Velká většina koncilních otců si přála kompromisní řešení. Spokojovali se proto se zdůrazněním mateřství.

Titul Maria Prostřednice má však své teologické oprávnění a nelze z něho rezignovat. René Laurentin navrhl, aby byl zařazen mezi výčet Mariiných titulů. Nakonec Koncil říká: „Blahoslavená Panna je v Církvi vzývána jako Přímluvkyně, Pomocnice, Ochránkyně a Prostřednice. To však je třeba chápat tak, že tím důstojnosti a účinnosti jediného Prostředníka nic neubírá a nic nepřidává“ (LG 62).

V prefaci v novém mešním textu o Panně Marii Prostřednici milosti se praví, že „Panna Maria jako Matka a Společnice Vykupitele vykonává v Církvi mateřský úkol přímluvy a odpuštění, dosažení milosti, smíření a pokoje. Věřící ji vzývají jako Matku milosrdenství a přísluhovatelku milosti.“

Je však třeba dodat, že toho si však byla dobře vědoma i Církev před Koncilem. V oraci mešního textu k Panně Marii Prostřednici všech milostí v původním římském misálu byl obsah tohoto titulu vymezen velice přesně a výstižně:

Pane Ježíši Kriste, náš Prostředníku u Otce, který jsi určil nejblahoslavenější Pannu Marii za svou i naši Matku a za Prostřednici u Tebe, uděl milostivě, aby každý, kdo přijde k Tobě si vyprosít dobrodiní, mohl se radovat z toho, že se mu ho dostalo skrze ni. Jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věků. Amen.

Podle Maria heute 10/1994

Věrná společnice

Maria ve filmu „Umučení Krista“

Jako dlouholetý duchovní správce mariánské svatyně Maria – Dreieichen zhlédl jsem film „Umučení Krista“. V rozporu se všemi výhradami, které ve mně vyvolala četba různých kritik, ale i v rozporu s příliš plakátovou propagandou zanechal ve mně film pozitivní dojmy. Film obsahuje mnoho prvků, které mají velkou hlasatelskou a katechetickou hodnotu. Stačí dát se unášet dojmy z hluboké a silné meditace režiséra a souhlasit s uspokojením s mnoha biblickými souvislostmi scénáře.

Ale to, co mě přes všechny předběžné výhrady nejvíce „přesvědčilo“, bylo podání role Ježíšovy Matky Marie. Ona je tou, která spolu s Ježíšem nese ve svém srdci bolest Ježíšova výkupného díla. Činí to jako soucitná matka a věrná společnice v díle spásy (Panna věrná z litanie loretánské), opravdu „bolestná Matka“, tak jak ji uctíváme v různých (poutních) chrámech.

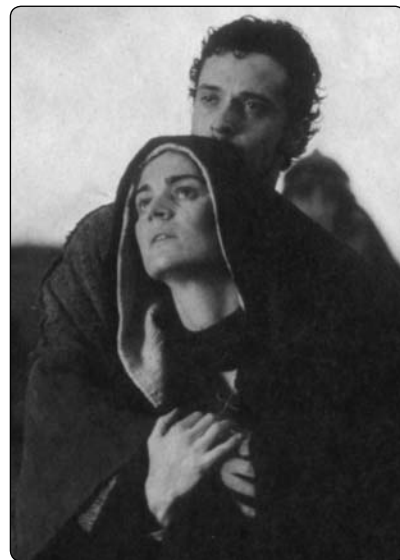
Žádné exaltované přehánění, jakého bychom se mohli obávat při velmi výrazném líčení vykupitelského utrpení, žádné vnější sebevystavování v neplodném nářku nad nevýslovným utrpením a také žádné výlevy nezadržitého pláče, nýbrž „pouze“ zdrženlivé spoluutrpení nad propastí lidské zpustlosti skrze hříchy, které tak strašlivě postihly jejího nejvznešenějšího milovaného Syna, a k tomu útěcha ostatních žen z úzkého kruhu učedníků, kterým Pánovo utrpení láme srdce. Režisér, který dokáže neposkvřenou Pannu a Matku Boží takto představovat, je pro mě věrohodný, když s Ježíšovým výkupným utrpením zjevně vůbec poprvé nakládá tak realisticky ve filmu.

I v mnoha ostatních „vedlejších rolích“ odrážejí jednotlivé charaktery

tiše a přitom působivě suverénní Ježíšovu velikost. Ať už je to narůstající prezentace konfliktu svědomí zemského prokurátora Piláta, dojemná a v pravém slova smyslu „nesoucí“ role Šimona z Cyreny, Ježíšovy myšlenky v některých etapách jeho cesty utrpení, forma reminiscenci na předchozí události a Ježíšova slova, ale rovněž reakce římské popravčí čtyry. Otevření Ježíšova boku kopím jako oficiální potvrzení jeho smrti mě nejprve šokovalo, ale obraz „milosrdného Ježíše“ z Łagiewniků u Krakova mi poskytl pomoc k pochopení.

Když se modlíme „Korunku milosrdenství“, vynořují se stále znovu scény z filmu jako pomoc k rozjímání. Slabošsky brutálnímu charakteru krále Heroda dává režie podle mého soudu nejlepší výraz. Bylo by možno uvádět ještě mnoho výstižných detailů, mám na mysli Ježíšovu tvář vedle klesajícího pohřebního plátna, čímž je zobrazeno Ježíšovo zmrtvýchvstání. Zkrátka, za 45 let mé kněžské služby dostal letošní Zelený čtvrtek v rozjímání nad tímto filmem obzvláště hluboký význam. Veliký dík všem, kteří se přičinili přiblížit tento film lidem a hlásat tak jedinečný spásný význam Ježíše před celým světem.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Zamýšlet se nad touto institucí mateřství častěji než jen jednou za rok je více než potřebné nejen proto, že každý z nás má svou matku, které vděčí za svůj život, ale především proto, že takový vztah, tak nezbytný pro tělesný lidský život, je stejně tak podstatný i pro život duchovní. I v něm se uskutečňuje podobný proces: Nejvyšší Bytost, která má plnost života, předává tento život nezištně svému tvorovi, a ten, protože je sám o sobě slabý a bezmocný, může se v této své bezmocnosti s bezvýhradnou důvěrou odevzdat láskyplné péči a starostlivosti svého Stvořitele, který chce být nazýván Abba.

Tuto paralelu přirozeného a duchovního života potvrdil několikerým způsobem sám Boží Syn. Učinil tak především tím, že si sám pro svůj příchod na svět zvolil Pannu Marii za svou Matku a svěřil se na celá léta její mateřské lásce a péči. Všechny východní ikony představují Marii vždy s Dítětem v náručí. Tu, která jej porodila a vychovala, dal pak Ježíš v poslední chvíli svého pozemského života za Matku také nám lidem a nám zdůraznil, abychom nikdy nezapomínali na své postavení: „Nebudete-li znovu jako děti, jistě nevejdete do Božího království.“ Intimně důvěrné, skutečně „rodinné“ vztahy v tom nejlepším slova smyslu patří k samé podstatě duchovního života podle křesťanského náboženství. Naopak postoj „osamostatněného výrostka“, který se od dob osvícenství v „moderní a pokrokové“ době stále více rozmáhá, je jeho úplným opakem a je variantou cesty do svůdného stavu „budete jako Bůh“. Mohli bychom tento postoj charakterizovat jako odpadlictví srdce, vnitřní trouchnivění, které nakonec končí zhroutčením duchovní stavby. Had z ráje tak rozkládá Církev zevnitř tím nejzákeřnějším způsobem i v tom, co by mělo být a zůstat nejposvátnější.

Zdá se, jako by do soukolí církevního života stále někdo sypal písek. A nejen do soukolí, ale i do očí. Byli naši praprarodiče a prarodiče, kteří plnili denně chrámy na májových pobožnostech, tak horlí jen proto, že byli v zajetí středověké, už překonané zbožnosti a nevěděli, co je pravá liturgie? Když se podíváme do jejich zažloutlých kancionálů, zjistíme, že se tam dověděli o liturgii mše svaté mnohem více než dnes, a modlili se při své „pasivní“ účasti modlitby, které jim dnes můžeme závidět. Nenosili dary, ale kladli na oltář svá srdce. A matky přiváděly hojně děti na svět, vedly je s láskou k Bohu, nemyslely na rozvody a semináře byly plné. To nebyla doba „temna“. Ty zástupy světců, které dnes papež staví na oltář, vrostly všechny v předkoncilní době. Dnes někteří výřeční inspirátoři varují před návratem do doby před Koncilium. Asi proto, aby jim mohli přeskočit a klidně se vrátit až do doby šamanů.

Maria - požehnaná mezi ženami

Maria, Ty jsi požehnaná mezi ženami, Ty jsi také požehnaná ve všech ženách, ve všech těch, které tím, jak o Tobě rozjímají, stávají se Ti nakonec podobné, stávají se pravým obrazem Tvé přítomnosti, něžnosti a mateřskosti.

Není možno znovu nalézt Srdce Ježíšovo, aniž bychom neodhalili Srdce Mariino. Ráda rozjímám o tajemství „kterého jsi Panno v chrámě nalezla“, které nám Církev předkládá o svátku Neposkvrněného Srdce Mariina.

Mariino Srdce fascinuje svou krásou a lidskostí. Bůh nám ji nedal jako nějakou nedosažitelnou, nevýstižnou a dokonalou bohyni, nýbrž jako vzor, který můžeme následovat.

Cesta následování Ježíše je úzká a není vždy lehké poznat vůli Boží. Někdy se zdá, jako by si protřečela. Samotná Maria a Josef upadli do bezradnosti a nerozuměli, co jim Ježíš říká. Ale neprotestovali, nýbrž tiše a ochotně přijali to, jak mají žít.

Maria uchovávala všechno ve svém srdci. My chceme všechno „uchovávat“ v hlavě, procházíme v duchu stále stejné události, až je upravíme tak, abychom se mohli vyhnout utrpení a kříži. Chceme všemu rozumět a nedaří se nám se podřídit tak, abychom řekli bezvýhradně „ano“, které by dovolilo „Slovo“, aby se v nás vtělilo.

Ale je tu Maria, aby nás učila a ukázala nám cestu. Jak krásné je její mlčení, ve kterém není slepá ke skutečnosti, ale přijímá ji v plné důvěře. V tom je tajemství čistoty. Ona není rozpolcená mezi rozumem a srdcem. Ona je celá srdce a táhne nás na úroveň srdce, protože srdce je svatostánek živého Boha, je to místo jeho přítomnosti, abychom svůj život bez konce vložili do jeho rukou a on mohl dokonat obdivuhodnou výměnu mezi svým božstvím a naším lidstvím.

Zdá se mi, že existuje vztah mezi Mariiným postojem v každodennosti a mezi skutečností: *Ježíš rostl v moudrosti a oblibou u Boha i u lidí (Lk 2,52).*

Skrze svoje odevzdání rodila den co den Ježíše od srdce k srdci. Svým „ano“, které říkala každému dni, každému utrpení, všem protivenstvím, dovolovala, aby Bůh učinil plodným její univerzální mateřství.

Dnes je důležitější než kdykoliv jindy odhalovat skrze tajemství Mariino tajemství ženy.

Skutečnost, že žena dnes odmítá rodit, má duchovní důsledky, které netušíme, protože „rození“ daleko překračuje tělesné mateřství. Žena ztratila dnes smysl pro sebe-

odevzdání, pro oběť, které jsou základem plodnosti.

Když nosí v sobě dítě a přivede je na svět, dává mu něco ze svého vlastního života, umírá sobě samé, svým zájmům, aby mohla darovat život.

Hluboce jsem přesvědčena, že žena musí znovu objevit své pravé povolání, aby náš svět byl zachráněn ze záhuby. Když žena zapírá svou zvláštní milost a odmítá utrpení a oběť, stává se neplodnou. Muž ztrácí svůj protějšek a děti nemohou prospívat věkem a moudrostí před Bohem a před lidmi.

Když Bůh vyvolil ženu, aby přinesla světlu spásu, pak vyvolil každou z nás a chtěl, abychom měly podíl na její plodnosti, aby znovu zrodil ty, které nám svěřil, aby Kristus mohl růst v nich a v Církvi.

Kéž nám Pán dopřeje, abychom stále více uskutečňovaly dar jeho lásky a naše obdivuhodné povolání, ke kterému volá všechny pokřtěné, abychom stále více odpovídaly jeho vůli a jeho obrazu.

Feu et Lumiere 65

Proč vadí Gibson modernistům

Komentář Gerharda Gronauera (Aschaffenburg)

Kontroverzní historik Jonah Goldhagen napsal v týdeníku *Die Zeit*: „Mel Gibson hodil progresivním formám křesťanství rukavici, a proto rozšířil svůj středověký pohled.“

Mnohé kritiky zlobí na Gibsonově interpretaci Kristova umučení, že v něm vidí návrat do předchozí epochy. Odvolávají se přitom na světový názor, který označují jako „moderní“. To, co charakterizuje moderní představu teologie, formuloval svého času výstižně teolog Rudolf Bultmann (1884–1976): „Není možno používat elektrické světlo a fotoaparát a současně věřit v zázračný svět Nového zákona.“ Moderní člověk prý nemůže dále pokládat za pravdivou biblickou „mytologii“ a z ní vycházející interpretaci Ježíšovy smrti. Vyhlásil tedy „odmytologizaci“ Bible. Modernističtí teologové se zajímají spíše o Krista žijícího než umírajícího. „Politika horského kázání“ potlačila utrpení na hoře Golgotě. V době moderny byla natočena řada filmů o Ježíši, v jejichž čele stojí Passoliniho „Evan-gelium podle Matouše“ (1964). Zde však je Ježíš představován jako rozhodný sociální reformátor, který padne za oběť svým politickým názorům podobně jako Rudi Dutschke.

První film o Ježíši v postmoderní době

U Gibsona takové motivy zcela ustupují do pozadí. Nechává modernu za sebou, ale nevrací se do středověku, nýbrž spíše sám má podíl na pokroku. Tak jako postmoderní architektura užívá styly různých epoch, tak integruje Gibson ve svém filmu četné motivy z dějin umění a zbožnosti: jedny scény připomínají starokřesťanské legendy, jiné Grünewaldovy malby ukřižování nebo Michelangelovu Pietu, jiné zbožné povznášející knihy z 19. století. Ze všech těchto ob-

razů vytvořil Gibson zcela nové a velmi časové umělecké dílo. Gibson je postmoderní také proto, že umožňuje různé i protikladné interpretace katolíků i nekatolíků. Jednotlivé popisy filmu však vypovídají více o osobě kritika než o samotném filmu.

Ohrožení výsostného postavení

Postmoderní je následně skutečnost, že film opět připoustí biblickou a mytologickou interpretaci Ježíšovy smrti: Kristus zemřel z lásky za naše hříchy (Izaiáš 53), nikoliv jako oběť politických revolučních po-

žadavků. V protikladu k člověku moderního věku je nynější člověk opět spíše ochoten uznat a uvěřit biblickému světu zázraků. Proto strážci moderny bijí na poplach. Jejich výsostné postavení je ohroženo, jestliže se opět prosadí re-mytologizace. Modernisté se bojí změny paradigmatu. To je ten pravý důvod, proč vyvolal Gibsonův film takové kontroverze.

Jako před 200 lety

Děje se tu vlastně totéž, co před 200 lety při přechodu z osvícenství do romantiky. Když tehdy mládež putovala ke starým zříceninám a bavila se lidovými pohádkami, pokládali to osvícenci za krok zpět do překonané epochy víry. Obávali se, že se hodnoty změní v libovůli a pravda bude k nerozeznání od omylu. Nesmíme však zapomenout, že současně s romantismem vznikla dosud nepřekonaná náboženská obnova, která přinesla novou spiritualitu a nástup k hlásání evangelia. Snad k tomu může dnes i Gibsonův film výrazně přispět.

(idea)

FOTOGRAFIE O FILMU

V římské galerii Mondrian Suite se koná výstava 60 černobílých fotografií Philipa Antonella, které vrhají nové světlo na film „Umučení Krista“. Ukazují totiž zákulisi vzniku tohoto celosvětově proslaveného filmu. Bylo výslovným přáním tvůrce filmu, aby fotografie byly vystaveny nejdříve v Římě. Podle autora snímků „pracoval Gibson velice přesně, velice trpělivě a s nadlidskou energií“.

JEŽÍŠ NA PRVNÍM MÍSTĚ

Žádná osobnost světových dějin nezaměstnává lidi tak jako Ježíš Kristus. „Ještě nikdy nebylo v arabském světě o Ježíši známo tolik jako nyní, kdy tam přišel Gibsonův Film Umučení Krista.“ Arabové, kteří hledali ve filmu nejdříve antisemitismus, vidí Ježíše, který podstupuje umučení, ačkoliv je sám nevinný, a odpouští a učí milovat nepřátele. To byl dosud pro islám zcela neznámý pojem.

V bývalé NDR v prvních letech po sjednocení navštěvovali učitelé se žáky základních škol o Velikonocích chrámy. Zatímco čekali u chrámových dveří, až dovnitř vstoupí ti poslední, první už vybíhali ven a ptali se plni zvědavosti, kdo je ten muž, který tam vpředu visí. Oni ještě nikdy neviděli kříž a nevěděli nic o Ježíši Kristu, který byl před dvěma tisíci lety ukřižován. To byl plod 40 let důsledného ateismu. To by však mohly podstatně změnit letošní Velikonoce, protože ještě nikdy média nepsala tolik o ukřižování a zmrtvýchvstání jako v posledních týdnech. Jestliže např. *Spiegel* a *Focus* v loňském velikonočním vydání neměly ani zmínku o nejvýznamnějších křesťanských svátcích, nyní byl Ježíš v obou titulní postavou. Od *Bildu* až po *Frankfurter Allgemeine Zeitung* zařazovaly noviny sáhodlouhá pojednání o Kristově ukřižování. Zatímco ještě o Vánocích byly uveřejněny pochybnosti, zda Ježíš vůbec existoval, konstatuje dnes *Spiegel*: „Nyní již žádný církevní skeptik nepopírá, že Ježíš Kristus žil.“ Je to důsledek Gibsonova filmu, který láká statisíce do kin. Knihy a televizní pořady dokumentují neustávající zájem lidí o osud mladého muže z tehdejší Galileje. Není to „radostná zvěst“ letošních Velikonoc?

Podle Kath-net

Oprava: Prosíme čtenáře, aby si laskavě opravili chybné datum narození sv. Bernadety Soubirousové uvedené ve Světle č. 16 na str. 4. Správně mělo být uvedeno 7. ledna 1844. Za chybu se čtenářům omlouváme.

„Heretické Krédo“

Jacques Maritain nepatřil mezi konzervativce. Sledoval 2. vatikánský koncil s velkým nadšením. Ale záhy po jeho skončení byl rozčarován pokoncilním vývojem a sledoval ho se stále rostoucími obavami. Napsal Pavlu VI. Memorandum o liturgii. Vyjádřil v něm bezvýhradný souhlas se závěry Koncilu i s tím, aby se v liturgii používaly také národní jazyky. Hned však poznamenal: „Já osobně dávám přednost latině, protože žádný moderní jazyk nemá její příchutí a její vyjadřovací schopnost a nemůže především na Západě vydávat svědectví o mezinárodním charakteru Církve. Rozumím důvodům, které vedly k zavedení národních jazyků i ve starých západních zemích. Nejde mi tedy o princip jako takový, ale o jeho použití a způsob, jakým jsou texty *de facto* překládány.“

Veliké nebezpečí, kterému podléhají všichni překladatelé, je skutečnost, že překladatel vidí svůj úkol především v tom, aby udělal texty čtenáři *srozumitelnější*. Proto se bude snažit chápat v překladu **po svém** to, co autor skutečně řekl, a chce to udělat zřetelnější než sám autor, který text napsal. Tak vzniká mnoho nesprávností a bezduchovostí. (...) Zkrátka řečeno, budeme nyní prožívat progresivní zesvětšování křesťanství, které bude podporováno řečí, jakou je vyjádřeno. A to už vůbec nemluví o tzv. pseudoteologických a pseudoexegetických a o rozhodujícím primátu aktivity a praxe.

Ve skutečnosti prvním úkolem překladatele, který nechce být zrádcem, je stále *dbát na slovo*, které použil autor, a hledat jeho ekvivalent, i když tím něco zůstane „ve tmě“. Temnota je nevyhnutelná, protože to je stín vznešenosti božských věcí, který padá na naši lidskou řeč.“

Maritain ihned poukázal na francouzskou biskupskou konferenci oficiálně schválené meš-

ny texty, jak mají být nyní vyjádřeny v lidové řeči: „Budiž mi při vši úctě a uznání dobré vůle překladatelů dovoleno poznamenat, že dílo je od samého začátku pochybené.“

Maritain pak hovoří podrobně o chybách překladu, který se vyznačuje „banalizací a nechutností“. Překlad jde podle něho tak daleko, že mění nejen styl, ale přímo smysl evangelia. Při té příležitosti kritizuje také francouzský překlad Kréda, který pokládá za heretický. Memorandum, které poslal Pavlu VI., končí prosbou: „Vyjadřuji z hloubi svého srdce prosbu, aby Svätý stolec prokázal věřícím celého světa tu milost a věnoval pozornost problémům, které mají pro praxi veliký význam; prosím, aby vzal na sebe to břímě a vydal v této věci pro celou církev potřebné předpisy.“

Maritain nebyl jediný, kdo kritizoval francouzské „heretické“ Krédo. Také Etienne Gilson, jiný francouzský tomista, je kritizoval v časopise *France Catholique*: „Zatímco jsem v latině vždy zpíval, že Syn je *jedné podstaty* s Otcem, náhle se tato soupodstatnost změnila na *stejně přirozenosti*. Dvě stejné přirozenosti neznamenaají, že se jedná o stejnou podstatu. Dva lidé, dva koně, dvě tyče mají stejnou přirozenost, ale každá z nich je jiná, odlišná podstata, právě proto, že jsou dvě. Když říkám, že něco je stejné podstaty, říkám tím také, že je stejné přirozenosti. Ale dva mohou mít stejnou přirozenost, aniž by měli stejnou podstatu. Mám ještě věřit tomu, že Syn je soupodstatný s Otcem? Nebo se mám spokojit s tím, že mají stejnou přirozenost? Tim se otevírá cesta novému schizmatu, který byl odsouzen v Niceji. Tento Koncil potvrdil, že Syn má s Otcem stejnou *podstatu*, a tedy i stejnou přirozenost. Krátce řečeno, žádám odpovědné za liturgii, aby vrátili do Kréda: *consubstantialem Patri*.“

Maritain napsal svému příteli Julienu Greenovi: „Uvázli jsme v nejhorší krizi modernismu (to neznamená, že by Koncil neudělal mnoho obdivuhodných věcí), ale jsem k neutěšení, pokud jde o odpornost a hloupost, které byly zavedeny ve francouzské liturgii. Zdá se mi, že v tomto okamžiku duje do Církve šíleně chorobný vítr.“ Když Maritain napadl Yves Congar, odpověděl Gilson: „Co to Congara napadlo, útočit na Maritaina? Tady se nejedná o Koncil, ale o pokoncilní dobu... Co je to pokoncilní doba? Doba, ve které laik neví, čemu věří kněz, který k němu promlouvá.“

Maritain napsal 5. listopadu 1969 Pateru Cheny: „Já zemřu ve společenství Církve, ve které jsem se narodil. Ale nejsem si jist, zda ona zůstala stejná.“

Inkriminovaný text francouzského Kréda dodnes zní:

...engendré, non pas créé, de même nature que le Père.

Oprávněná stížnost Jacques Maritaina však narazila z nepochopitelných důvodů na hluchý sluch. Jsou však tyto důvody opravdu nepochopitelné? Abychom porozuměli tomu, co se tehdy odehrávalo v liturgickém hnutí, je dobré si přechíst paměti toho muže, který byl tehdy jediným a současně nejlivnějším činitelem v této záležitosti. Je jím Hanibal Bunigni, sekretář přípravné liturgické komise Jana XXIII., kterou papež usta-

vil s ohledem na připravovaný koncil v roce 1960. Za dva roky nato jej však Jan XXIII. náhle z tohoto místa odvolal. Jak sám Bunigni uvádí, obvinil ho papež „z přehnaného progresivismu“. Téměř současně mu odňal katedru liturgie na lateránské univerzitě a chtěl ho odvolat i z univerzity Urbana. Bunigni uvádí, že i jeho velký protektor Giuseppe Lercaro se marně pokoušel intervenovat u papeže v jeho prospěch.

Úspěšnější byl u kardinála Montiniho. Jakmile se Montini stal papežem, jeden z jeho prvních počínů bylo jmenování Bunigniho sekretářem rady pro liturgickou reformu (3. ledna 1964). Pavel VI. choval na rozdíl od Jana XXIII. k Bunignimu bezmeznou důvěrou a umožnil mu stát se šedou eminencí. Ve své knize *La riforma liturgica* Bunigni uvedl, že jeho komise se snažila pracovat pokud možno tajně. Aby prý „předešla kompetenčním sporům“, chtěla zůstat v kontaktu jen s Pavlem VI. a záviset výlučně na něm. Kurie na to reagovala s podivem a postupně s nepřátelstvím nebo závistí. Liturgické komise v jednotlivých zemích se naopak těšily z toho, že v důsledku Bunigniho „liturgických experimentů“, jak to nazývaly, těšily se v liturgických otázkách stále větší autonomii. Proti tomu zehraly naopak národní episkopáty, protože reformy přicházely jedna přes druhou bez náležité přípravy a bez ohlášení.

O tom, jaké „autoritě“ se těšil Bunigni, svědčí tři epizody. Pramen může někoho překvapit a vést k domněnku, že není objek-

◀ *Socha kardinála Lercara, jednoho z průkopníků liturgické reformy. Socha stojí v boční kapli katedrály sv. Petronia v Bologni. Byla pořízena „na náklady šlechtice Alberta Ortolaniho“, jak říká zlatý nápis na soše. Ortolani byl příslušník zednářské lóže P2 a byl za podvody v Ambroziánské bance odsouzen k 19 letům vězení.*

Vstupujeme do EU

tivní, protože je to referát, který měl Msgre. Marcel Lefebvre na konferenci v Montrealu v roce 1982. O jeho pravdivosti však nepochybovali ani jeho největší protivníci. Jeho líčení se opravdu plně shoduje s tím, co sám Bunigni píše ve svých pamětech.

Lefebvre popisuje, jak jednou přišel ke kardinálu Cicognanimu, který byl státním sekretářem Pavla VI., a protestoval proti definici mše svaté, jak ji uvedla *Institutio generalis*, zveřejněná Bunignihou radou. Lefebvre byl toho názoru, že je totožná s protestantskou večeří Páně. Z iniciativy Lefebvra, který byl aktivním účastníkem Koncilu, byl tento krajně významný text přepracován. K samotnému rozhovoru Lefebvre uvádí: „Když jsem s ním mluvil, chytil se kardinál Cicognani za hlavu a řekl: ‚Monsignore, já vám velmi dobře rozumím a jsem stejného názoru, ale co mám dělat? P. Bunigni může vstupovat přímo do pracovny Svatého otce a dát mu cokoli podepsat.‘ Muž, který byl po papeži hned na druhém místě v Církvi, měl menší slovo než Bunigni. To také vysvětluje, proč papež podepisoval i ty texty, které vůbec nečetl. To byl názor kardinála Journeta.“

Podle Lefebvrový výpovědi cestoval kardinál Journet do Říma, aby proti této praxi protestoval. Během rozhovoru mu papež skutečně potvrdil, že Bunignimu zcela důvěřuje a podepsal jeho texty, aniž by je předtím četl. Při jiné příležitosti se setkal Lefebvre s prefektem Kongregace pro bohoslužbu kardinálem Benno Gutem. Když přišla řeč na Bunignihou, prefekt prohlásil: „Já nejsem z těch, kteří zde mohou něco říct.“

Ale od jistého okamžiku se začala důvěra papeže vůči odpovědným činitelům rady pro liturgickou reformu kardinálovi Giacomo Lercarovi a jeho nejnějnějšímu sekretáři Bunignimu vytrácet. Bunigni sám napsal: „Jen dvakrát jsem viděl papeže zcela rozhodného a nesmiřitelného.

Od prvního května se mění řada věcí v našem životě, patří některé nové zákony, patříme do společenství zemí EU jako rovnoprávní členové. Zvětšuje se náš prostor, kde se můžeme pohybovat bez pasu, máme možnost čerpat z různých evropských fondů, ale máme také povinnosti vůči evropskému společenství a zároveň neseme spoluodpovědnost za celou velkou rodinu národů.

Církev si to uvědomuje. V minulých dnech se konala mezinárodní ekumenická pouť zástupců starých i nových zemí EU do španělského Santiaga de Compostela, jednoho z největších poutních míst Evropy. Představitelé katoličtí i nekatoličtí spolu se zástupci veřejných činitelů šli – ano, řadu kilometrů opravdu šli pěšky – ke hrobu apoštola Jakuba. Na začátku nové etapy evropských dějin je třeba vyprošovat Boží požehnání.

V příštích dnech se koná velkorysá setkání křesťanů EU ve Stuttgartu s názvem Společně pro Evropu. Pořádají ho společně katolická i protestantská hnutí za účasti vysokých církevních i politických představitelů. Jde o velké setkání lidu, které ukazuje, že v Evropě jsou křesťané, kteří svou víru žijí a nechtějí se s ní schovávat jen do soukromí. Upozorňují na duchovní kořeny evropské společnosti a kultury. Kořeny ovšem nepatří někam do historie, nýbrž v každé době musí čerpat sílu z kořene strom, který chce žít a nést ovoce. Bez kořene se žít dlouho nedá. Podobná setkání se zapojením více než 150 hnutí a společenství křesťanských církví se konají ve 140 městech v různých zemích Evropy.

Mnozí z nás se chystají na pouť národů v Mariazell, kde vyvrcholí společné aktivity Středoevropských katolických dnů.

Je dobře, že jsou zde taková znamení. Myslím však, že u nich nesmíme zůstat. Jsou to důležité výzvy k nové angažovanosti křesťanů ve společnosti na všech úrovních. Nejen na rovině evropské či státní, ale i v obcích, školách, podnicích a spolicích. Tam všude se ovlivňuje myšlení lidí a buduje se kultura života. Jen na křesťanech záleží, jestli projeví vhodnou aktivitu a přispějí k vytváření a šíření křesťanských hodnot. Opravdu nestačí, když kritizujeme ty, kteří šíří zlo. Ba nestačí ani se zlem bojovat. Je třeba šířit dobro, a to takovým způsobem, aby přitahovalo a mohlo vítězit v konkurenci s přitažlivostí zla.

To je sice lidsky velmi těžký úkol, ale křesťané ho nemusejí zvládat sami. Prožili jsme Velikonoce s Kristovým vítězstvím nad hříchem i smrtí. Dostali jsme nabídku osobní účasti na jeho vítězství, když budeme mít odvahu vstoupit spolu s ním do smrti a umřít světu. Dal nám svého Svatého Ducha, v jehož síle dovedli apoštolové dělat zázraky. On je Láska, o níž Písmo říká, že je vynalézavá. Necháme-li Svatého Ducha v sobě působit a budeme s ním aktivně spolupracovat, pak se mu sejí ukazovat i plody.

Zda tomu skutečně věříme a jestli jsme ochotni udělat něco pro lepší budoucnost společné Evropy, aby se nemusela přít o křesťanské kořeny, ale měla skutečně křesťanského ducha, musí odpovědět každý z nás.

Arcibiskup Jan Graubner

ného. Poprvé to bylo, když jsme mu předložili materiál o posílení operativní struktury. Papež v tom viděl pokus pohrbit jeho moc. Rada žádala o schválení statusu, podle kterého měla být ko-

mise vybavena neomezenou zákonodárnou mocí s širokým polem působnosti na liturgickém úseku... Taková instituce by byla v Církvi něčím zcela novým a byla by to opravdová anomálie,

protože by stavěla Církev do postavení permanentního koncilu.“ Po devíti měsících bez předchozího ohlášení zbavil papež kardinála Lercara jak jeho funkce v liturgické radě, tak jeho biskupského úřadu v Bologni.

Druhým takovým případem bylo sesazení, resp. přeložení Bunignihou do Iránu. 11. července 1975 byla rada včleněna do Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád. Italská agentura *L'Espresso* uveřejnila tento komentář: „Od doby Koncilu nedošlo na kurii k takovému zemětřesení, které zcela změnilo poměr sil na kurii. A právě Bunigni byl první obětí bleskové akce předeslých dnů. Zůstal zcela bez milosti propuštěn. Vedoucím oddělení byl jmenován nejspolehlivější Bunignihou spolupracovník Virgili Noé, papežův ceremoniář při jeho slavnostních vystoupeních, který za ním chodí jako stín...“ Bylo zřejmé, že se v tomto případě nejedná o správně-technickou vnitrocírkevní nezbytnost, nýbrž o něco otřesnějšího. Toto „něco“ popisuje sám Bunigni jako „obvinění, že patří k svobodným zednářům. Rozpuštění rady, přeložení jejího sekretáře do Iránu a rozptýlení spolupracovníků na různá místa může přispět k tomu, že tomuto obvinění se bude přikládat víra.“

Pavel VI. s Monsignorem Benellim byli zajedno v tom, že je třeba udělat rázný konec a netrpět dále bezmezný Bunignihou reformismus, kterému Bunigni podřídil své dikasterium i celou Církev.

Snad právě toto byl onen „satanův dým, který vnikl do Církve“, jak se tehdy svěřil Pavel VI. svému příteli Jeanu Guittonovi. Guitton, který znal papeže velmi dobře osobně jako člověka s vysloveně optimistickým charakterem, konstatoval, že od určitého času pokoncilního vývoje ho trápily velké úzkosti, že Církev stojí tvář v tvář krizi, jakou ve svých dějinách ještě nezažila.

*30giorni 5/1992
(zkráceno)*

Vidění Kateřiny Emmerichové

Vidění o boji a vítězství Církve

Vedle velkolepých vidění o životě, utrpení a smrti našeho Pána měla Kateřina Emmerichová také významná vidění o bojích a konečném vítězství svaté Církve. Předkládáme našim čtenářům malý pohled do šire jejího mystického daru.

Dne 27. prosince 1819 na svátek sv. Jana Evangelisty začala její velká vidění o bojích a vítězství Církve. Viděla římskou církev jako zářící slunce. Vycházely z ní paprsky, které se šířily po celém světě. Viděla v symbolické podobě boj, který se rozvíjel kolem baziliky sv. Petra.

„Viděla jsem chrám sv. Petra a obrovské množství lidí, kteří se snažili ho zbořit. Ale byli zde druzí, kteří ho znovu budovali. Byly zde řady pracovníků po celém světě a já jsem byla v úžasu nad těmito souvislostmi. Bořitelé vytrhávali celé kusy, byli to především sektáři a odpadlíci. Jako podle předpisu a pravidel tu bourali lidé, kteří nosili bílé zástěry s modrým pásem a měli zednické lžice za pasem. Měli jinak oděvy nejrůznějšího druhu a byli to malí i velcí lidé vznešeného vzezření a lidé s uniformami a hvězdami, kteří sice sami nepracovali, ale zednickými lžicemi vyznačovali místa, která měla být stržena.

K mému zděšení byli mezi nimi i katoličtí kněží. Ale někdy, jako by právě nevěděli, kde dále lámat, blížili se, aby měli jistotu, k jednomu ze svých lidí, který měl velkou knihu, ve které jako by byla popsána celá stavba i její zbourání. A pak rychle opět vyznačovali lžicemi přesně místa, která mají být rychle stržena. Tito lidé bourali klidně a bezpečně, ale bázlivě, tajně a skrytě.

Viděla jsem papeže, jak se modlí, je obklopen falešnými přáteli, kteří často dělají úplný opak toho, co on nařizuje. Viděla jsem malého černého světského chlapíka, který byl plný proticírkevní aktivity. Zatímco chrám na jedné straně tak bourali, byli na druhé straně jiní, kteří ho pilně budovali. Ti v bílých zástě-

rách pracovali tiše, tajně a skrytě, když se druzí nedívali.

Viděla jsem mnoho známých duchovních

Generální vikář mi dělal velkou radost. Šel bez bázně přímo mezi bourače a nabádal je, aby bourání zastavili nebo napravili. Viděla jsem svého zpovědníka, jak valil oklikou veliký kámen. Viděla jsem jiné, jak nesou breviář a modlí se z něj a mají pod šatem jako velkou drahocennost kamínek nebo ho podávají druhým. Zdálo se, že nemají vůbec důvěru ani radost, žádný pokyn, nevěděli vůbec, o co se jedná. Byl to obraz bídy. Již celá přední část chrámu byla str-

žena a zbýval jen presbytář. Byla jsem velice smutná a stále jsem myslela na to, kde zůstal ten muž, kterého jsem zřetelně viděla, jak stojí v červeném šatu s bílým praporem na chrámu jako zachránce.

Tu jsem spatřila vznešenou ženu, jak kráčí po velkém náměstí před chrámem. Její bílý plášť splýval z obou ramen a vznášel se tiše vzhůru. Postavila se na kopuli a roztáhla široce na Církev svůj plášť, který zářil zlatem. Bourači měli právě malou přestávku. Když chtěli opět začít, nemohli se žádným způsobem přiblížit do prostoru přikrytého pláštěm. Ale na druhé straně začala horečná činnost obno-

vy. Přišli zcela staří, zmrzačení, zapomenutí muži i mnoho mladých, silných lidí, žen a dětí, duchovní i světští a brzy opět opravili stavbu.

Nyní jsem viděla papeže, jak přichází v procesi. Byl mladší a silnější než ten předchozí. Přijali ho velice slavnostně. Zdálo se, že má znovu posvětit chrám, ale slyšela jsem hlas, že nového svěcení není zapotřebí, protože velesvatyně zůstala na místě. Měl být právě velký dvojitý církevní svátek: všeobecné Jubileum a obnova chrámu.

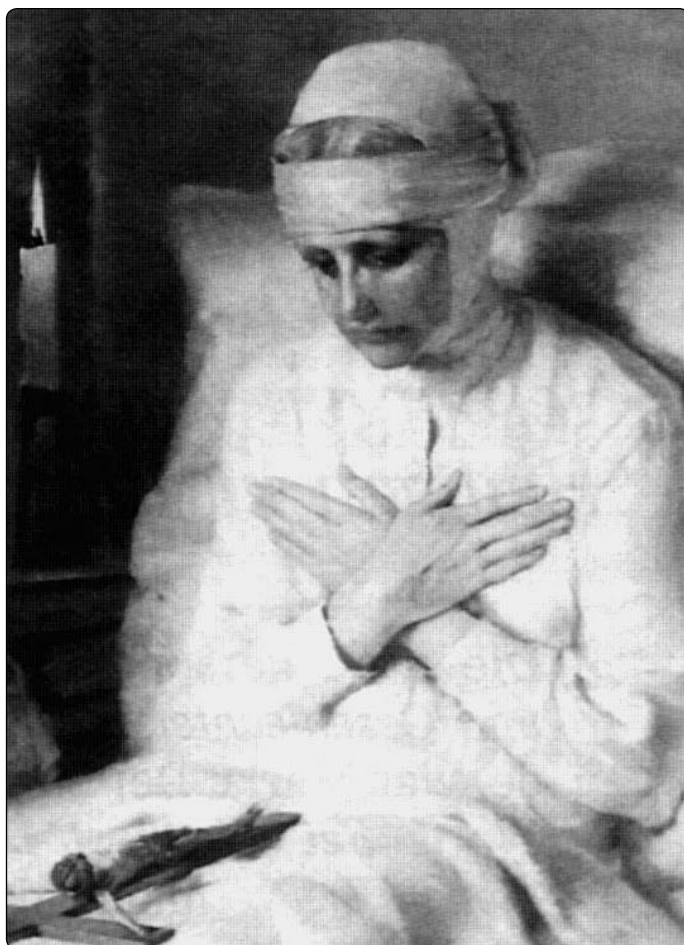
Dříve než papež zahájil slavnost, připravil své lidi, kteří bez odporu vytlačili ze shromáždění množství vysokých i nižších duchovních. A viděla jsem, jak toto se zlostí a reptáním opouští shromáždění. Papež pak vzal zcela jiné lidi do svých služeb, duchovní i světské. Pak začala v chrámu sv. Petra velká slavnost.“

30. prosince viděla opět chrám sv. Petra s vysokou kopulí.

Stál na ní sv. Michael v zářivém rudém šatu s válečným praporem v ruce. V prudkých bojích musel bránit zástupy nebeských duchů proti útokům světa. Přitom slavně zářily z nebe Kristovy rány. Bylo to, jako by stigmatizovaná nositelka Pánových ran měla všeobsahující pohled na dějinně spásný význam těchto ran. Svou jedinečnou velkolepostí překračuje její vidění případy stigmatizovaných a je srovnatelné v mnohém s případem sv. Hildegardy z Bingenu:

„Když anděl sestoupil ze střechy, viděla jsem na celém nebi velký zářící kříž, na kterém visel Spasitel, a z jeho ran vycházely zářící paprsky a šířily se na celý svět.

Rány byly jako rudě zářící brány se slunečně žlutým středem. Pán neměl trnovou korunu, ale z ran na jeho hlavě vyrážely horizontálně paprsky na svět. Paprsky z nohou a rukou vyrážely v duhových barvách a rozdělovaly se jako jemné vlasy a spojova-

Anna Katerina Emmerichová

ly se nad vesnicemi, městy a domy po celém světě. Viděla jsem tu a tam, blízko i v dáli, jak padají všude umírající a vydechují své duše, které v jedné z barev vklouzly do Pánových ran. Paprsky z rány v boku zářily na chrám, který stál dole, v bohatém a širokém proudu. Chrám od nich zářil a skrze tyto paprsky jsem viděla, jak většina duší vstupuje k Pánu.

Viděla jsem však, jak se na nebi vznáší rudé zářící srdce, ze kterého vedl bílý svazek paprsků do rány v bohu a od toho se šířily jiné svazky paprsků na chrám a na mnohé kraje. A z těchto paprsků, které ze srdce a ze zářivé dráhy vstupovaly do Ježíšova boku, velmi mnoho duší pilo.

Toto srdce je Maria

Kromě těchto paprsků jsem viděla ze všech ran sestupovat k zemi žebříky. Tyto žebříky byly různé podoby, úzké, široké, s příčkami blízko i daleko od sebe. Stály osamoceně nebo ve skupinách, mohlo jich být na třicet. Měly barvu podle místa očišťování tmavší nebo světlejší, šedou až docela svítící.

Viděla jsem, jak po nich s námahou vystupuje mnoho duší. Některé stoupaly rychle, jako by měly pomoc k ustavičnému vzestupu, jiné se zmateně tlačily a padaly opět na nižší stupně, některé padaly zcela do temna noci. Zdálo se, jako by ty, které stále s pomocí vystupovaly, byly více spřízněny s Církví než ty tápající, postižené, opuštěné a padající. Viděla jsem mnoho jiných duší, které v tom boji setrvaly. Ale za křížem v hloubi nebe jsem viděla celé zástupy z dálky se připravujících obrazů díla vykoupění, které byly nepopsatelné. Bylo to, jako by to byla zastavení na cestě Boží milosti v dějinách světa až do naplnění ve vykoupění. Nestála jsem na jednom místě. Pohybovala jsem se mezi paprsky a všechno jsem viděla. Bylo to úžasné, úžasné.

Když byl boj na zemi dobojován, byli anděl i chrám bílí a zá-

řící. Anděl zmizel a zmizel také kříž a na jeho místě na chrámu stála velká zářící žena a rozprostírala svůj zlatý zářící plášť.

V chrámu pod ní bylo vidět vzájemné pokoření a smíření.

Viděla jsem biskupy a pastýře, jak se blíží a vyměňují knihy,

Hvězda mořská

Maria je Hvězda mořská, jež osvětluje všechny země. Ohřívá více ducha než tělo. Ona je tou vznešenou vyvolenou hvězdou, nekonečně vyvýšenou nad nekonečné moře, a září svými zásluhami, svítí jako vzor. Když cítíš, že tento tvůj pozemský život je spíše zmitání ve vlnách, větru a bouři než kráčení po pevné zemi, neodvracej svůj zrak od světla hvězdy, abys nezahynul v bouřích. Když kolem tebe hučí bouřlivé větry pokušení, když jsi zmitán mezi skalisky soužení, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Když tě nadýmají vlny pýchy, ctižádnosti, pomluv a žárlivosti, k hvězdě se dívej, Marii vzývej! Když tvou duší otrásá hněv, lakota, žádosťivost těla, dívej se k Marii! Když tě tíží břemeno hříchů a zahanbuje tě zlé svědomí, když se děsíš přísného soudu, když ti hrozí, že utoneš v bezedném smutku a zoufalství, mysl na Marii! V nebezpečích, v úzkostech, v pochybnostech mysl na Marii, volej k Marii! Její jméno ať nikdy nezmizí z tvých rtů, ať nikdy nezmizí z tvého srdce! Ale abys dosáhl její pomoci, nezapomínej na příklad jejího chování. Následuj ji, a nesejdeš z cesty. Pros ji, a nikdy nebudeš bez naděje. Ptej se jí na radu, a nebudeš bloudit.

Sv. Bernard z Clairvaux

a sekty uznávaly Církev pro její obdivuhodné vítězství a skrze světlo Zjevení, které jsem viděla, jak na ně září. Když jsem viděla toto sjednocení, zachvátil mě hluboký pocit blízkosti Božího království. Pociťovala jsem lesk vyššího života v celé přírodě a svaté pohnutí ve všech lidech jako v době blízké Pánovu narození a cítila jsem tak velice blízkost Božího království, že jsem byla nucena s jásotem mu vyběhnout v ústřety.

Měla jsem stále pocit velkého přiblížení Božího království. Viděla jsem, jak se blíží skrze touhu mnoha pokorných, milujících, věřících křesťanů; ta touha ho stahovala dolů. Viděla jsem mnoho malých zářících stád oveček pasených pastýři a viděla jsem pastýře jako pastýře těch, kteří prolévají svou krev za nás jako Beránek, a v těchto lidech byla zcela nekonečná Boží láska a síla.

Konečně jsem viděla obdivuhodný pohled na mystické Město Boží, na nebeský Jeruzalém jako naplnění touhy všech křesťanů:

Viděla jsem třpytivé cesty Božího města, plného zářivých paláců a zahrad, a v nich nesčetné Boží svaté, kteří chválili Boha a pohybovali se směrem k chrámu. V nebeském Jeruzalémě nebyl chrám; Ježíš sám je jeho chrám.

Nad Božím městem trůní Nejsvětější Trojice. Z ní padá jako holubice světlo na Marii, která se před ní rozprostírá na celé Boží město. Viděla jsem dole pod Božím městem chrám svatého Petra, který jásal, že přes opuštěnost od lidí vždy na něho z nebe zářilo pravé světlo. Viděla jsem cesty, které vedly k nebeskému Jeruzalému, a mnoho svatých pastýřů, kteří po nich vedli dokonalé duše ze svých stád.“

*Výňatky z knihy
J. M. Höcht, A. Guillet,
Träger der Wundmale Christi,
Christiana-Verlag,
Stein am Rhein.*

Eucharistie – střed a pramen křesťanského života

Přednáška na kongresu „Radost z víry“, Fulda 2003

Význam Eucharistie pro život věřících

„Přítomnost živého Krista v hostii je záruka, kořen a naplnění jeho přítomnosti ve světě,“ řekl jednou zakladatel Opus Dei Josemaría Escrivá.

Plodné svaté přijímání živi Krista v srdci křesťana. Zakládá, podporuje a posiluje jeho plodnost v práci, je pobídkou pro nasazení ve prospěch druhých, v námaze o dobré a spravedlivé řešení společenských, hospodářských, zdravotních a technických otázek. Plodné svaté přijímání předpokládá spojení s Kristem skrze křest, stejně jako otevřenost pro evangelium a odpovídající úsilí o život, který odpovídá Kristovým příkázáním.

Zde narážíme na další důležité body:

Jednota s naukou apoštolů, život v milosti a praktikování ctností, zvláště víry, naděje a lásky.

Papež zdůrazňuje: „Slavení Eucharistie nesmí být výchozím bodem pro společenství, neboť předpokládá již jeho existenci (35). Požaduje se společenství v nauce apoštolů, ve svátostech a v hierarchickém řádu. Jen v takovém společenství je slavení Eucharistie platné a umožňuje skutečnou účast.“

Pro plnou účast se však vyžaduje žít tak v jeho duchu, jak je to nutné, abychom získali podíl na božské přirozenosti (2 Petr 1,4). Ctnosti je třeba skutečně žít, zvláště ctnosti víry, naděje a lásky.

Význam svátosti pokání a její souvislost s Eucharistií

Abychom přijímali plodně Eucharistii, jsou k tomu nezbytné určité předpoklady.

Papež připomíná slova sv. Pavla: „Každý ať zkoumá sám sebe,

a pak teprve může jíst z chleba a pít z kalicha“ (1 Kor 11,28).

Eucharistie a svátost pokání jsou dvě spolu svázané svátosti. Když o tom papež znovu mluví ve své poslední encyklice o Eucharistii, neznamená to, že by bylo žádoucí, abychom se vrátili k praxi, která byla dříve někde rozšířena: někteří věřící přijímali Eucharistii jen tehdy, když se nejdříve vyzpovídali. To je nutné jen tehdy, když jsme se dopustili *těžkého hříchu*. V tomto smyslu říká Katechismus katolické církve: „Kdo si je vědom, že se dopustil těžkého hříchu, musí přijmout svátost smíření, dříve než přistoupí k přijímání“ (KKC 1385).

Bez ohledu na to vede vědomá a věřící účast na Eucharistii vždy k úsilí o obrácení. Protože i když se nám podaří vyhnout se těžkému hříchu, lehkých vin se dopouštíme přesto často. Proto stojí v Písmu svatém: „I spravedlivý hřeší sedmkrát denně.“ Slavení Eucharistie s vírou je pro nás pobídkou. „Jestliže Eucharistie zpřítomňuje a svátostně zvětňuje oběť Kříže, znamená to, že z ní vyplývá trvalý požadavek obrácení,“ píše papež v encyklice (37).

4. Jak se staneme hodni Eucharistie (nakolik je to možné)?

a) Vzor, atmosféra, posvátné uspořádání prostoru, úcta.

O Editě Steinové se vypráví, že jednou ještě před obrácením od židovství ke katolické církvi pobývala v jednom katolickém chrámu a nezpůsobila sledovala jednu ženu, která pravděpodobně mezi nákupy vstoupila do chrámu, aby se pomodlila. Žena tak usebraně a zbožně poklekla před svatostánkem, že Edita Steinová intuitivně pochopila zvláštní Kristovu přítomnost v Eucharistii. To byl významný impuls pro její obrácení.

Prožívání intenzivní atmosféry modlitby, společně slavná bohoslužba, ale také s láskou ošetřovaný Boží dům mohou být velkou pomocí pro přiblížení se k Bohu. Často není zapotřebí mnoho slov; prožívaná víra jednoho nebo několika věřících, snad i jejich přímluva mohou způsobit pohnutí. Právě v naší době má taková „katecheze“ prvořadý význam. Ticho a malá znamení vedou k prahu posvátna. Odhalit toto posvátno je podstatný aspekt úsilí nalézt přístup k Eucharistii.

b) Modlitba

Péče o modlitbu je pro víru v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii podstatná. Uschopňuje ke spoluslavení mše svaté, pomáhá bdělosti srdce při naslouchání Božímu slovu prožívat aktivně různé části mše svaté, např. přiložit při obětování svůj vlastní „dar“, při proměňování vyslovit prosbu o vlastní proměnění, učinit Otče náš výrazem velké modlitby a přijímání okamžikem vnitřního setkání s Pánem přítomným v Eucharistii. Péče o modlitbu, zvláště osobní modlitbu – ve smyslu rozjímání a klanění – je takřka nezbytnou podmínkou pro přiblížení se k tajemství víry.

c) Katecheze

Katecheze má za úkol poukázat na rozličná tajemství víry a jejich vztah k našemu životu. Měla by každému křesťanu přiblížit, jak je Eucharistie důležitá, ústřední pro účinný křesťanský život, jak právě skrze Eucharistii je nám Bůh nablízku a v jistém smyslu nám podává přímo plody Kristova vykupitelského díla, jeho smrti a zmrtvýchvstání. Měla by nám ukázat, že se nám takto otevírá možnost spojit náš život ve všech jeho oblastech s Kristem a jeho vykupitelským dílem. My – kněží i laici – bychom neměli litovat žádné námahy, abychom všechno, čeho můžeme dosáhnout, dělali s vědomím, jaký poklad máme ve mši svaté.

Musíme se naučit žít ze mše svaté a vnášet ji do svého každodenního života. To je ostatně proces učení, který nás provází po celý život. Kdo se mu oddá a oživuje ho tak, jak je zapotřebí, začne mši svatou stále více prožívat.

d) Úsilí být křesťanem

Úsilí o pokud možno opravdové křesťanství a o účinnost Kristova ducha v rodině, v povolání, ve společnosti a také v Církvi je výsledek vědomé aktivní účasti na mši svaté, protože v Eucharistii k nám promlouvá Kristus a zve nás k následování. Dává se nám také jako pokrm, který nás uschopňuje jít po jeho i své cestě. Mše svatá nám také nabízí příležitost: můžeme a máme svou víru položit na oltář jako kapky vody přidávané do vína v naději, že všechno bude proměněno v oběť Bohu příjemnou. I přes naše slabosti můžeme tak být ve spojení s Kristem účinní. Když však chybí jakékoliv vážné úsilí o pravý křesťanský život, vyprázdní se i vztah ke mši svaté a k jejímu pochopení.

e) Přijetí svátosti pokání

Zkušenost nás učí, že pravidelné přistupování ke svátosti pokání má pro životnost víry v Eucharistii velký a podstatný význam.

Když se dopustíme těžkého hříchu – jak bylo již řečeno, pak je smíření s Bohem a také s jinými lidmi a námi samotnými nutným předpokladem pro plnou a plodnou účast na Eucharistii a přijetí svatého přijímání. V takových případech je vždy nutné nejdříve přistoupit ke svátosti pokání.

Pravidelné přistupování ke svátosti smíření představuje velkou pomoc i v tom případě, kdy si nejsme vědomi těžkého hříchu. Pro malá provinění je sice možno získat odpuštění i jinými prostředky: modlitbou, postem, almužnami, úkonem lítosti, vyznáním vin na začátku mše svaté atd., ale pravidelná zpověď nás přivádí k hlubšímu zpytování svě-

Znamení křesťanské životní síly

44 novokněží mezi Legionáři Krista

V předvečer loňského Štědrého dne obdržela Církev 44 nových kněží. Jeho Excellence biskup Brian Farrell LC, sekretář papežské rady pro jednotu křesťanů, vysvětil na kněze kandidáty a členy kongregace Legionáři Krista. Slavnost se konala ve Středisku pro vyšší studia kongregace v Římě.

domí, k vědomému vzbuzení lítosti a konkrétním předsevzetím. Jedná se také o výstavbu zralého, Bohu otevřeného lidství. Je také příležitostí získat duchovní vedení skrze kněze. Především je to však osobní setkání s Kristem, Vykupitelem, který nás osvobozuje ode všeho, co nás tíží, povzbuzuje nás a pomáhá nám skrze plody svého vykoupění. Zpověď nám pomáhá udržovat naše úsilí životním, a je-li správně zaměřeno, vede nás stále hlouběji k Eucharistii, která nás posiluje.

Nakonec je důležité jedno konstatování: Jestliže někdo nepřistupuje k svatému přijímání, protože mu v tom brání nějaká překážka nebo se pro to necítí disponován, pak je třeba si být vědom, že účast na mši svatě je velice cenná i v tom případě, kdy nepřistupujeme ke svatému přijímání. To proto, že je to vždy setkání s Kristem, s jeho slovem, s jeho výkupným tajemstvím, s jeho obětí na kříži a jeho zmrtvýchvstáním a mše svatá nám vždy nabízí možnost spojit se duchovně s Kristovou obětí a s celou Církví.

Co dělat, aby zvláště mládež našla k eucharistii přístup?

Příklad prožívaný z opravdového přesvědčení a pravá láska k Eucharistii bez komplexů méněcennosti a bez falešných ohledů a strachů, co si druzí mohou myslet, když sami chodíme na mši svatou a druzí to nedělají, je z dlouhodobého hlediska to nejdůležitější. A také, když na otázku druhých neskrýváme, jaká je naše naděje, je takřka samozřejmým důsledkem naší víry v Eucharistii.

Když milujeme mši svatou, proměňuje Kristova láska náš život a činí ho plodným. Také druzí, nejprve to snad budou jen jednotlivci, časem však mnozí, se k nám připojí a půjdou s námi.

Jsem přesvědčen, že pak porostou i duchovní povolání. Eucharistie je pramen, který nikdy nevyschne.

Podle Der Fels 4/2004

Msgr. Brian Farrel LC přijal biskupské svěcení z rukou Jana Pavla II. 6. ledna 2003 a patří k první generaci Legionářů z Irska. Rád přijal pozvání, aby vysvětil své řádové spolubratry na kněze. 44 kandidátů pocházelo z Německa, Rakouska, Španělska, Francie, Itálie, Kanady, USA, Mexika, Chile, Vietnamu a Číny, což odráží mezinárodní charakter řádu, jehož členové pocházejí ze 40 různých zemí světa.

Ve svém kázání, proloženém i humorem, připomněl světitel jáhnům nároky jejich budoucího povolání: „Nikdy nezapomínejte, co se očekává od kněze v této těžké době, v jaké se Církev nachází: že má předávat dále Ježíše Krista nejen slovy, ale především příkladem své víry. Kněz je druhý Kristus.“ Poukázal také na to, že kněžství není něco, co si bereme vlastním rozhodnutím a vlastní silou, nýbrž že nás k tomuto stavu povolal Bůh. Zkušenost Boží lásky musí být stále středem nového kněžského života. „Jste poselstvím o zprávě, kterou svět potřebuje. Pracujte neúnavně, a zažijete radost z práce dělníků na vinici Páně.“

Všichni přítomní byli hluboce dojata atmosférou modlitby, když biskup vkládal své ruce na jednotlivé kandidáty. Na novokněžích bylo vidět jejich pohnutí, když jim jednomu po druhém zakladatel kongregace P. Marcial Maciel vkládal na bedra kněžské roucho a později udělil pozdrav pokoje. Rodiče a sourozenci přijímali pak svatě přijímání z rukou svých synů.

Novokněží pak strávili několik dnů se svými rodiči a přáteli, než se odebrali na místa určení. Někteří jsou určeni pro misijní území, jiní pro práci mezi mlá-

deží, jiní opět se budou věnovat vzdělávání svých mladších spolubratrů.

Na otázku, proč se stal knězem, odpovídá jeden z novokněží: „Místo otázky, proč jsem se stal knězem, bylo by vhodnější se ptát, proč chtěl Bůh, abych se stal knězem. Je to tajemství, ale v každém případě se vyplatí vykročit na tuto cestu, i když z počátku není všechno zcela jasné. Ale Bůh mě jistě v žádném případě nenechá na holičkách.“

Ke kněžství se nepřichází po nějakých zkratkách. Každý ze 44 kněží musel ujit velký kus cesty. Někteří z nich byli již jako chlapci v malých seminářích kongregace, tzv. apoštolských školách, jiní se rozhodli pro kněžství až po absolvování vysokoškolského studia. „Není důležité, zda vstupujeme dříve či později, odpovídá jeden z prvních žáků LC z USA, který pak noviciát absolvoval v Německu. „Moji spolubratři mi dali příklad, co je pod-

zbytnou pomoc, a to mi umožní udělat ze svého života něco skutečně významného“, tak soudí P. Kramarz.

Legionáři Krista byli založeni v Mexiku v roce 1965 jako kongregace s papežským právem. Z Mexika se rozšířili nejdříve po americkém kontinentu a pak i po evropských zemích. Od 80. let pracují i v zemích střední a východní Evropy. Biskup Klaus Hemmerle umožnil založení noviciátu v diecézi Cáchy v roce 1991. Nyní se noviciát nachází v Bad Münstereifel v diecézi Kolín n. Rýnem.

Hlavním posláním kongregace je výchova a vzdělávání. Kongregace má na celém světě 150 škol, mezi nimi i univerzity. Stará se o pastorační děti, mládež a rodiny a v poslední době i o diecézní výchovu kněží. V Římě vede kongregace papežskou univerzitu „Regina Apostolorum“, kde se studuje především filozofie, teologie a bioetika.

statou učení Ježíše Krista: opravdová bliženská láska. Na tomto základě chci uskutečňovat své kněžské povolání ve světě“.

„Především jsem vděčný svému řádovému společenství, že mě naučilo vidět živého Ježíše, jak se nám zjevuje v evangeliu a v Eucharistii. Ale raduji se i z toho, že se talenty, které mi Bůh světil, mohly v kongregaci rozvíjet a rozmnožit. Vzdělávání bylo náročné, ale získali jsme tak ne-

Kongregace má dnes 600 kněží a 2500 seminaristů a prokazuje tak svou silnou životaschopnost i v době, kdy se mluví o krizi kněžských povolání. Průměrný věk členů kongregace je méně než 30 let. O kongregaci je možno se informovat na internetových stránkách www.legionariesofchrist.org. Noviciát má e-mailovou adresu novgermany@legionaries.org.

Podle Der Fels 4/2004

PAPEŽ PIUS XII. (15)

Od té doby se vynořuje ve zprávách nuncia Pacelliho z Mnichova do Říma, které se nacházejí mezi dokumenty v archívech Vatikánu, stále znovu varovně jedno jméno: Adolf Hitler.

V Německu se v těchto letech otvírají další nové propasti. Propasti, přes něž, zdá se, nevede žádný most. Válka na frontách sice skončila, ale válka v srdcích lidí propuká teď o to prudčeji. Hospodářská tíseň roste. Hráze měny se lámou.

Tehdy se vyjádřil prelát Ludwig Kaas, vedoucí německého Centra:

„Politické a ústavněprávní důsledky republikánského režimu, následky převratu v politické a ústavněprávní oblasti vytvářejí prázdný prostor a novou půdu, na níž nutně vznikla velkolepá nová stavba. Nuncius Pacelli se ujímá osudové mise, kterou ukládají nové poměry.“

Nové poměry se začaly jen zvolna konsolidovat. V Goethově městě Výmaru se sešlo Německé národní shromáždění. Renomování státní právníci vypracovali s velkou pečlivostí novou ústavu, která sice byla vyložena ve výkladních skříních knihkupectví, ale sotva našla odezvu v srdcích lidí. Tato výmarská ústava proklamovala jako hlavní zásadu oddělení státu a církve.

Oč bylo usilováno už za císaře Viléma II. – zřízení diplomatického zastoupení papeže v Říši, to se mělo nyní proti očekávání bez obtíží podařit pod novým sociálně demokratickým říšským prezidentem Ebertem. Ateistické síly, které válka rozvinula, nutily křesťanské kruhy, k nimž patřila i umírněná levice, aby se staly uvědomělými ve společných východiscích a zapomněly na své náboženské odlišnosti. Nyní však především platilo vyhnout se nebezpečnostem, která ohrožovala mladou německou republiku, jako byli spartakovci, bolševici, zakuklení pučisté, tajné spolky.

V berlínských vládních kruzích je proto návrh Říma vítán.

Papež jako první zahraniční mocnost po ztracené válce je připraven akreditovat velvyslance pro Německou republiku. Velvyslanec se jmenuje Eugenio Pacelli.

VI.

30. července 1920 vystupuje Pacelli ze staromódního automobilu, stoupá po rudém běhounu, který byl položen k jeho počtě, a kráčí po střízlivém kamenném schodišti průčelím říšského prezidentského paláce ve Wilhelmově ulici v Berlíně. Je přijat státním tajemníkem Dr. Meissnerem, šéfem prezidiální kanceláře, ramenatým, skoro trochu neohrabaně působícím mužem se zdravě červenou barvou ve tváři a rudě planoucí jizvou, památkou ze studentských let. Meissnerův obličej vyjadřuje chytré měšťáctví. Je to tvář společlivého vyššího úředníka. Tu si musí Pacelli dobře zapamatovat. Jednoho dne totiž bude říšský prezident Ebert nahrazen von Hindenburgem a ještě mnohem později bude Hindenburg nahrazen Hitlerem; Dr. Meissner však vydrží pevně na svém postu. Přechká všechny.

Pacelli, doprovázen Meissnerem, vstupuje do sálu, který působí pochmurně. V jednom rohu ho očekává stojící říšský prezident. Hlava Friedricha Eberta s krátce stříženým zakrouceným knírkem prozrazuje chytrost, rozvážnost, ale také dobrosrdečnost. Zdravý politický instinkt, dobrá vůle bývalého sedlářského mistra není už novému nunciiovi cizí, v Německu samém jsou však ještě tyto kvality mnohými nedoce-

něny. Ebert tiskne vyslanci papeže tak silně ruku, že velvyslanec musí potlačit bolest svých jemných kloubů. Pak předává Pacelli svůj pověřovací list.

Říšský prezident je oblečen v žaketu a pruhovaných kalhotách. Žádný řád nezdobí výložky jeho kabátu. Bere list do ruky a Dr. Meissner naznačuje Pacellimu, že jeho projev může začít. Pacelli postoupí několik kroků do středu místnosti a začíná první řeč k říšskému prezidentovi.

„Zřízení říšského velvyslanectví při Svatém stolci v Římě a opačně příslušné založení apoštolské nunciatury v Berlíně představuje událost historického významu... Znamená současně slavnostní uznání humánního a nezaujatého působení Svatého otce, povzneseného nad lidské vášně, který stejně jako za války byl ochráncem práva, poslem lásky a příznivcem spravedlivého míru, tak také dnes nepřestane neúnavnou otcovskou rukou zmírňovat bídu způsobenou osudným bojem a mocně usilovat o smíření národů, opřené o křesťanské principy pravdy a spravedlnosti.“

Friedrich Ebert pozorně poslouchal. Byla to bezpochyby nejdelší německá věta pronesená téměř bez akcentu, kterou se mu kdy podařilo od cizince slyšet.

Pacelli se od doby, kdy nastoupil svůj úřad v Mnichově,

naučil německý jazyk plynule. V dalším průběhu svého života zvládl celkem na deset řečí, a to slovem i písmem.

Nyní ale řekne rozhodující větu: „Svrchovaný velepastýř mi nařídil nově upravit s kompetentními autoritami vztahy mezi církví a státem v Německu, jak to odpovídá dnešní situaci a potřebám.“

Toto je tedy ten velký politický úkol, jimž papež nuncia pověřil: Řím usiluje o novou úpravu vztahů mezi církví a státem v Německu. V řeči diplomacie: konkordát s Říši.

Ne tak úplně slavnostní a harmonická, jako bylo přijetí Pacelliho u Eberta, byla reakce na tuto politickou událost v německém Říšském sněmu. Tak jak přivítaly velmi široké kruhy od levice k pravici zřízení nunciatury, tak ostře odmítla nového nuncia radikální levice.

Komunistický poslanec během debaty v Říšském sněmu rozčileně vyskočil a zvolal: „Přijde chvíle, kdy tiára, berla a kropač poputují do kabinetů se starožitnostmi a budou tam dělat společnost hákovnicím a bronzovým sekyrám!“ V řadách vůdčí strany se rachotilo na protest stolky. V čele všech prelát Kaas.

Pacelli zůstal sám. Ačkoliv byl nunciem v Berlíně, až do roku 1925 bydlel ještě v Mnichově; spravoval totiž nadále personálně i mnichovskou nunciaturu. O této jeho mnichovské době vypráví o 25 let později jedna stará dáma, která se ve Svatém roce účastnila procesí z Mnichova do Říma. Její spolucestující se už soustřeďují na setkání s papežem, který je v Římě očekává, a ptají se jí jako manželky jednoho bývalého vysokého státního úředníka, zda potkala Pacelliho během doby úřadu jejího muže v Mnichově. Stará dáma říká:

„Och ano, zajisté, ale...“

„Tak vyprávějte přece!“ naléhají okolo sedící.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **jarní pouť v Římově**, která se koná v **neděli 9. května 2004** ke svátku Nalezení svatého Kříže. Program pouti: Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 8. května v 18.00 hod. Mše svatá v neděli 9. května: 7.15 hod. a v 9.00 hod., slavná mše svatá v 11.00 hod., celebruje generální vikář P. Jan Baxant. Během dopoledne příležitost ke svaté zpovědi (svátost smíření). Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hod.

(Pokračování)

CUKR A BIČ VE VÝCHOVĚ?

Můžeme dítě potrestat? A jaký trest zvolit? Platí, že příliš mnoho chvály škodí? Jak si vybudovat u dětí autoritu? Na tyto a podobné otázky odpovídá druhé číslo časopisu Rodinný život, který je určený křesťanským manželům a rodinám. Rady odborníků dokreslují životní zkušenosti rodičů, učitelů i dětí.

Časopis přináší články i k dalším tématům: např. zkušenost manželského páru, jak mýty o křesťanském manželství uvedly jejich vztah do vážné krize. Prarodičům přijdou vhod nápady, co mohou dělat pro svá vnoučata. V příspěvku Zpívající rodina se čtenáři dozví, jak v dětech vzbudit chuť do zpěvu.

„Bude mému vnukovi jako odměna za biřmování stačit tiskárna k počítači?“ ptala se babička jednoho z ministrantů... Tak začíná úvaha kněze nad přípravou a prožíváním svátosti biřmování v rodině.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

Sdružení Vrstevnice zve **mládež ve věku 15–35 let na poutní zájezd na Sardinii**. Kvalitní duchovní program, toulání po horách, koupání v moři, soutěsky, jeskyně, vodopády, doprava klimatizovaným autobusem Mercedes. Cena včetně stravy 8900 Kč. Termín: 2. 7. 2004 – 18. 7. 2004. Kontakt: www.vrstevnice.cz, telefon 777 640 206.

NA POMOC EVANGELIZACI

Ve Velké Británii vznikla z iniciativy katolických skupin instituce na podporu evangelizace. Nazývá se „Catholic Agency to Support Evangelisation“ (CASE). Po ročních přípravných pracích nabízí dnes farnostem, společenstvím, školám i jednotlivcům prameny a prostředky k evangelizaci. Smysl iniciativy je v dialogu mezi katolickou vírou a kulturou. Zvláště má být představován katolický život, aby podpořil ty, kdo o něj mají zájem.

CASE zřídila internetové stránky, které nabízejí informace a strategie k šíření evangelia. „Jsme toho názoru, že v osobě Ježíše Krista může každý člověk naplnit svá nejvnitřnější přání a potřeby. Chceme katolíkům pomáhat, aby nesli radostnou svět světu a aby se jim dostalo slyšení. Zvláštní stránky byly zřízeny pro nekatolíky, kteří hledají informace o katolické víře.“

PŘIJATÁ OMLUVA

Katolíci a pravoslavní se po osmi stoletích domluvili na společném smírném hodnocení nejtemnějších stránek svých vzájemných vztahů. Katolická strana se omluvila za svou účast na pádu Cařihradu v roce 1204 v rámci čtvrté křížové výpravy. Pravoslavná strana tuto omluvu přijala. Byla to skutečně historická tragédie. Benátský dóže se tehdy nabídl papeži, že bude financovat čtvrtou křížovou výpravu pod podmínkou, že křižáci dobudou pro Benátky město Zara. I když se tak stalo proti výslovné vůli papeže, město skutečně dobyli a pak pod tlakem dalších evropských vládců pokračovali v tažení na Cařihrad, východní Řím a věčného konkurenta Benátek. Město dobyli, zapálili a vyplenili. Takto oslabená Byzance pak již neměla sil dostatečně se zvetit a ubránit islámským vojskům pod vedením Mehmetovým. Před třemi roky při návštěvě Řecka se papež Jan Pavel II. omluvil za podíl Církve na pádu Cařihradu. Nyní při zvláštní slavnosti v Cařihradě, které se účastnil i jeden francouzský kardinál, Bartoloměj I., čestná hlava pravoslavné církve, prohlásil: „Na tento tragický den nemůžeme nikdy zapomenout, ale odpouštíme a přijímáme omluvu a ujištění, že Západ již nikdy neblíží křesťanům na Východě.“

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 9. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 14,21b-27
Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi*. Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Zj 21,1-5a
Ev.: Jan 13,31-33a.34-35

Pondělí 10. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,5-18
Ž 115(113B),1-2.3-4.15-16
Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,21-26

Úterý 11. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
Odp.: srov. 12a (*At tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrál)

1. čt.: Sk 15,1-6
Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1-8

Čtvrtek 13. 5. – nez. pam. Panny Marie

Fatimské
1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
Odp.: 3 (*Výpravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15-17.20-26
Ž 113(112),1-2.3-4.5-6.7-8
Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-17

Sobota 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5
Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země*. Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18-21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 5.	PO 10. 5.	ÚT 11. 5.	ST 12. 5.	ČT 13. 5.	PÁ 14. 5.	SO 15. 5.
Antifona	518	518	518	518	518	1673	518
Žalm	783	783	783	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	518	1365	518
Antifony	587	828	843	858	874	1674	906
Žalmy	813	828	843	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	587	591	594	598	601	1674	607
Antifona k Zach. kantiku	588	591	595	598	601	1365	607
Prosby	588	592	595	598	601	1675	607
Záv. modlitba	588	592	595	1364	602	1366	608
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	596	599	602	1676	608
Záv. modlitba	588	592	595	599	602	1366	608
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	517	517	1366	517
Antifony	585	590	838	853	868	884	609
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	593	596	600	1680	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	594	597	600	1367	610
Prosby	586	590	594	597	600	1681	610
Záv. modlitba	588	588	592	595	1364	602	1366
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

P. ANTONÍN ŠURÁNEK

SVATÍ Z POHLEDU P. ŠURÁNKA (sešit 1-11)

Uspořádal a do tisku připravil P. Alois Kotek

P. Šuránek dovedl podat jednoduchým způsobem podstatné rysy různých světců. Tyto texty vycházely v období září 1945 až květen 1948 v týdeníku Rozsévač. Po knižním vydání vyšly také v sešitové podobě v edici Životem. Nechybí ani jmenný rejstřík, který lze najít v posledním sešitě.

Brož., A5, celkem 176 stran, cena jednoho souboru 75 Kč

ŽIVOT BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA

P. ANTONÍNA ŠURÁNKA - 1

Uspořádal P. Alois Kotek

Životní příběh kněze, který P. Kotek sestavil na základě dochovaných pramenů.

Brož., A5, 72 stran, 20 Kč

ŽENY UJAŘMENÉ (neukázněnými muži)

Myšlenky P. Šuránka zde připomínají zvláště vnitřní krásu rodiny a úctu k ženám – to vše podle Božího obrazu. Vlastním nákladem vydal P. Alois Kotek.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

Čeněk Maria Tomiško:

BÁSNĚ PŘEVÁŽNĚ PRO DĚTI

Krátké básně, které učí děti žít v Boží přítomnosti v průběhu všedního dne. Druhou část sešitku tvoří eucharistické básně. Vlastním nákladem vydal P. Alois Kotek.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

P. ANTONÍN ŠURÁNEK

Brožura vykresluje duchovní vývoj A. Šuránka v mládí a z ukázek jeho duchovních deníků může čtenář vyčíst, jak vedl bohoslovce. Vlastním nákladem vydal P. Alois Kotek.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

MATKA RODIN SVATÉHO ŽIVOTA

PANÍ ZDISLAVA (Rodina - ale jaká?)

Uspořádal P. Alois Kotek

P. Šuránek ukazuje význam křesťanství pro rodinu a jak by měla zdravá křesťanská rodina vypadat. Klade přitom důraz na intenzivní duchovní život.

Brož., A5, 16 stran, 6 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.